

тѣ сж кротки като сърни, а пѣкъ орлитѣ и дуганитѣ пиятъ отъ единъ изворъ съ яребицитѣ и гължбитѣ; тогава и хората дохождатъ тукъ да пиятъ вода за здравие и животъ.

Скалитѣ се издигатъ на високо и се простиратъ наоколо въ различни форми: не се виждатъ между тѣхъ нито пукнатини. Отъ такова натрупване на канари се примрѣзва въ очитѣ и страшно е да си помисли човѣкъ гдѣ да стъпи, гдѣ да си тури кракътъ, гдѣ да си отпочине: главата му се върти и зашемедява. Наоколо водата изъ изворитѣ прѣска нагорѣ, прѣска високо, разбѣгва се, върти се, пада надолу като наведенитѣ клонѣ на върбата и блѣсти посрѣдъ тревата, както блѣстятъ елмазитѣ, рубинитѣ, бирюзитѣ и смарагдитѣ.

О! какъ сж прѣкрасни и обворожителни тия водни струи, когато ясното слънце облива съ свѣтлина цѣлото небе, или когато блѣдниитѣ мѣсець странствува по сводътъ надъ Божий миръ! Тѣ привличатъ къмъ себе си, както и очитѣ на гусерътъ, на вѣчна погибель, а погибельта не осѣщашъ. А пѣкъ когато нѣма ни слънце, ни мѣсечина, то тѣ обливатъ душата съ такъвъ студъ и изпълнятъ сърдцето съ такъвъ страхъ, щоте краката трѣпнатъ когато прѣстъпватъ отъ мѣсто на мѣсто, а кръвта се смрѣзва, и за да се стопли прилива къмъ сърдцето.

Рѣдкитѣ дървета и шубръци стърчатъ, като че ли сж каменни, безивѣтни и безжизненни; тѣхнитѣ сѣнки се отражаватъ като писмена или пероглифи върху възвишающитѣ се отъ всички страни прилични на високи стѣни, грамади гори. Ето и видѣтъ на долината. Долината е настоящий рай; тамъ се глѣдатъ градинитѣ, лозята, ручейкитѣ, които като ленти лжкатушатъ между зеленитѣ ниви, ливадитѣ, воденицитѣ и Сливенъ съ бѣлитѣ си кщци. Веселата и привлекателна долина мамѣ къмъ себе си; горитѣ се прѣкланятъ предъ нея и водата тече въ нея чрѣзъ водопади. А пакъ Българитѣ така ги и тѣгли въ тойзи българскѣй рай.

Кушъ-Бунаръ е достъпенъ само отъ къмъ една страна